

Marschen mod hinanden kan naturligvis i Syllands Midte eller i mindre frugtbare Egne ikke lige saa meget efter alle Lættens Regler, som i frugtbare Egne. Forskjellen er blot, at man gjør mindre Stæde i de mindre frugtbare Egne. Indvendinger som de, at man er udsat for Regn og Storm, vil jeg slet ikke indlade mig paa at imødegaa. Det faar man jo meget mer af om Efteraaret. Den anden Indvending, at det fortrinsvis skulde være for Fodfolket, Leiren i Sylland er dannet, har aldeles ingen Berettigelse. Der er intetsteds udtalt Noget derom. Vel er Fodfolket tilstede i Leiren i større Mængde, men det er af økonomiske Grunde. Der vil jo nemlig sammen med de 10 Fodfolksbatailloner til de større Manøvrer kun findes 2 Rytterregimenter og 2 Batterier Feltartilleri; men Misforholdet her er dog heller ikke saa overordenlig stort, at det skulde formindste Udbytten. Hvad det kommer an paa ved de samlede Vælfær, er at give et Billede af Krigen, og det kan kun ske ved større Vælfær, ved Manøvrer, hvor der er Leilighed til at bioatere, indtage Forpoststillinger osv. — Forkortelsen af Tjenestetiden er ogsaa Noget, der er ansøgt imod Lovforslaget, idet Tjenestetiden vil blive forkortet med 15 Dage; men dertil maa jeg dog bemærke, at Tjenestetiden kun bliver forkortet med 15 Dage for de 10 Batailloner, der ere tilstede i Leiren, og som have indkaldt Mandskab og kun for dettes Vedkommende. Ved de øvrige Batailloner bliver Mandstabet jo ikke hjemsendt før den sædvanlige Tid. Endvidere vil Mandstabet til hele Rytteriet blive indkaldt paa samme Tid som ellers og til hele Feltartilleriet ligesaa; ved dem bliver der altsaa aldeles ingen Forkortelse i Tjenestetiden. Tværtimod opnaas her netop den store Fordel, der tilstræbes, nemlig at kunne samarbejde Mandstabet i Garnisonerne. Det Mandskab, der deraf skal i Leir, indkaldes nemlig 15 Dage, før Leiren iaar kan begynde; thi, saaledes som Tiden er fremskreden, kan den nu først begynde i Slutningen af Juni. Naarlig ved Rytteriet og Artilleriet kommer det an paa et ubivilligt Samarbejde, ved Rytteriet, fordi Heste og Mandskab skulle samarbejdes, og ved Artilleriet, fordi man tager Mandstabet fra forskellige Batterier og deraf danner Leirbatterierne, og dette Mandskab maa derfor samarbejdes i længere Tid, hvilket jo finder meget bedre Sted i Garnisonen end i selve Leiren. Ønster netop i denne Retning have, ogsaa stadigt været udtalte af Inspektøren for Rytteriet og ligeledes af Artilleriofficeretne. — Jeg kommer dernæst til de militær-politiske Grunde, hvoriblandt den vigtigste er den, at man skulde skabe et skadeligt Præcedens for Fremtiden, dog kan jeg ikke indse dens Berettigelse, naar det er et særligt Lovforslag, der fremsættes, som kun har Gyldighed for et Aar, og det tydelig udtales, at det kun fremsættes, fordi man vil vinde Erfaring med Genhyn til

den nærførestaaende Hærsrevision. Hvis Genbringsforslaget var blevet staaende paa Finansloven, vil jeg ikke negte, at det kunde have været farligere. — Ganste sikkert ville disse Vælfær medføre betydelige Omkostninger, men, naar de indrettes paa en fornuftig Maade, ville disse Omkostninger dog ikke blive større, end at man vil kunne afholde dem af de Penge, som ere stillede til Disposition. Det er et ikke ganske ringe Beløb, der spares i Lønninger, Rantonnementstillæg osv.; det er over 100,000 Kr. Man har til Erstatningen tidligere betalt i Gjennemsnit 30,000 Kr. — i Aaret 1876 endogsaa 40,000 Kr. —, og endelig er det en ikke ringe Sum, der altid bespares, og altid hidtil har været besparet, fordi ikke alt det Mandskab, der indkaldes, møder. Man vil da i Et og Alt have en Sum til sin Disposition, der er sex Gange saa stor som den, man tidligere har brugt til udgaaende Manøvrer, for at afholde den ved disse Manøvrer foranledigede Stadeserstatning. — Dette er det vigtigste, der efter min For- mening kan ansøres for, at man iaar til Prøve forkorter Leirtiden fra 45 til 30 Dage.

Magius: Da dette lille Lovforslag blev fremsat i det andet Thing, tror jeg, at det, navnlig blandt dem, som det interesserede mest, nemlig de militære Medlemmer, strax fra første Færd vakte endel Betænkelighed. Det var i det Mindste Tilfældet med mig, idet jeg frygtede for, at denne Forkortelse af Leirtiden let skulde kunne blive et Præcedens for en fremtidig Forkortning af Leirtiden, enten ved en ny Hærsorganisation eller ved den nu bestaaende, forsaavidt den frendes maatte have Varighed i flere Aar. Jeg opfattede da for mig selv først og fremmest det Spørgsmaal: Hvilken Nytte og hvilke Fordele har dette lille Lovforslag fremfor den bestaaende Ordning, kan Du finde Noget som helst, der taler til Fordel for denne lille Lov, eller er det ønskeligt, at det skal blive ved det Bestaaende? Jeg kan ikke negte, at en af de Ting, jeg anser for mest nødvendig for en hensigtsmæssig Ordning i det Hele, er Fasthed og, naar vi først ere komne ind paa en Plan, at vedblive at følge den konsekvent i alle dens Enkeltheder. Følgen deraf er, at jeg for min Del, navnlig da der, dengang Hærsloven i 1867 blev vedtagen, jo allerede blev foretaget saa betydelige Forkortelser i Tjenestetiden, nærede megen Frygt for, hvorvidt den kortere Tid vilde være tilstrækkelig til Uddannelse af Folkene paa en saadan Maade, at man kunde sige, at man fik brugbare Soldater derved. Med Genhyn til Menigmands Uddannelse skal jeg strax villig erkjende, at det har vist sig, at vore Folk blive nogenlunde godt, blive — jeg vil gjerne sige — godt uddannede med den Inddeling af Tiden, som vi hidtil have benyttet. Hvad jeg væsentligst lægger Vægt paa, er, at vi